

РЕШЕНИЕ

№ 180

гр. Плевен, 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЦВЕТЕЛИНА М. ЯНКУЛОВА-СТОЯНОВА

Членове: РЕНИ В. ГЕОРГИЕВА
ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА

при участието на секретаря А. Г. П.
като разглежда докладваното от РЕНИ В. ГЕОРГИЕВА Въззивно гражданско дело № 20224400500107 по описа за 2022 година

С решение № 1536/24.12.2021 г. по гр.д.№ 20214430104955 по описа за 2021 година на ПлРС е признато за установено на основание чл.415 от ГПК вр. с чл.410, ал.1 от КЗ и чл.86 от ЗЗД, че Община-Плевен дължи на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО АРМЕЕЦ“АД със седалище гр.София сумите, както следва:1 836. 47 лв. – главница регресна стойност на вреди от ПТП, настъпило на 19.09.2016 г., в 14. 15ч. в гр.Плевен, на кръстовище на ул.Браила и ул.С.Румянцев, при което застрахован от ЗАД Армеец АД л.а. „Шкода Румстър“ е попаднал на несигнализирано и необезопасено препятствие на уличното платно – вдлъбната шахта; 559. 65 лв. – мораторна лихва, за периода 11.06.2018 г. - 11.06.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението – 14.06.2021 г., до изплащане на вземането, като сумите са предмет на Заповед за изпълнение № 2187/15.06.2021 г. по ч.гр.д.№ 3735/2021 г. на ПлРС.Осъдена е Община-Плевен да заплати на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО АРМЕЕЦ“АД, разноски по настоящето дело в размер на 375.84 лв., както и разноски по заповедното производство по ч.гр.д.№ 3735/2021 г. на ПлРС в

размер на 97.92 лв.

Депозирана е въззивна жалба от Община Плевен, чрез пълномощник, против решение № 1536/24.12.2021 г. по гр.д.№ 4955/2021 г., което се обжалва изцяло. Излагат се доводи, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно. Прави се искане да се постанови решение, с което да се отмени решение № 1536/24.12.2021 г. по гр.д.№ 4955/2021 г., като се отхвърли изцяло предявеният иск от „ЗАД Армеец“ АД против Община Плевен, като и да бъдат присъдени в полза на въззивника направените по двете инстанции разноси, както и юристконсултско възнаграждение в размер на 300 лв.

От въззиваемия „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД със седалище гр.София, чрез пълномощник, е изразено становище да се остави в сила обжалваното решение № 1536/24.12.2021 г. по гр.д.№ 20214430104955/2021 г. по описа на ПлРС, като бъдат присъдени разноси, изразяващи се в юристконсултско възнаграждение, за настоящата инстанция.

Въззивната жалба е процесуално допустима, а по същество – неоснователна.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като обжалваното такова е валидно и допустимо, а по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. Според ТР № 1/9.12.2013 г. на ВКС по тълк.д.№ 1/2013 г., ОСГТК, при проверка на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд може да приложи императивна материалноправна норма, дори ако нейното нарушение не е въведено като основание за обжалване.

На основание чл.272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите, изложени от първоинстанционния съд.

На първо място във въззивната жалба се сочи, че в тежест на ищеца е да докаже дали е законно основанието, на което водачът К. К. е ползвал автомобила при настъпване на процесното ПТП, тъй като същият не е титуляр на застрахователната полица (не е и представляващ юридическото лице лизингополучател) и се явява трето лице по смисъла на т.3.4. от Общите условия за застраховка на МПС („Каско“). Съдът е приел свидетелските показания на лицето, че е работил като търговски представител на „Мапей

България“ЕООД (лизингополучател), но по делото не са представени доказателства за това - трудов договор, длъжностна характеристика, пълномощно за управление и др.

От комбинираната застрахователна полица 0000531090 за застраховки каско и злополуки от 08.12.2015 г. е видно, че собственик (лизингодател) на процесния товарен автомобил с рег.№ *** е „Райфайзен лизинг България“ООД, а пълномощник (лизингополучател) е „Мапей България“ЕООД.

Съгласно т.3.4 от Общите условия покрит застрахователен риск е обективна вероятност от увреждане на застрахованото МПС, осъществяването на която е несигурно, неизвестно и независимо от волята на застрахованото или всяко трето лице, ползващо МПС на законно основание.

От показанията на свидетеля К. К., които следва да се кредитират като обективни, тъй като същият има непосредствено впечатление от настъпилото застрахователно събитие - ПТП на 19.09.2016 г., се установява, че същият е шофирал лекия автомобил „Шкода Румстър“, който автомобил е бил на фирма „Мъпей“, в която фирма той работи от 2015 г. досега като търговски представител, този автомобил му е нужен за работа. Има в длъжностната му характеристика да управлява този автомобил.

За осъществяване на дейността като търговски представител е нужно договорът между търговеца и търговския представител да се сключи в писмена форма, но в процесния случай се касае за настъпило застрахователно събитие.

Пълномощно за управление следва да се приеме, че не е нужно, тъй като той е служител на лизингополучателя „Мапей България“ЕООД - ползва автомобилът на законно основание, като се изходи от приложимата императивна разпоредба на чл.477, ал.2 КЗ относно задължителната застраховка „Гражданска отговорност“.

На следващо място във въззивната жалба се сочи, че по делото не са представени официални документи относно реализирането на процесното произшествие, механизма на същото, настъпилите от него вреди, в т.ч. и протокол за ПТП, издаден от органите на МВР. Липсват данни за извършен личен оглед от вещо лице на място.

В уведомлението от 19.09.2016 г. е посочено, че събитието е регистрирано на тел.112, в която насока са и показанията на свидетеля К..

По делото не е приложен протокол за ПТП, компетентните органи не са посетили мястото на ПТП съгласно императивните разпоредби на чл.125-125а от ЗДвП, тъй като автомобилът е бил в движение.

Механизмът на процесното ПТП се установява от заключението на СТЕ, което не е оспорено от страните и следва да се кредитира като обективно и компетентно. Неоснователно се сочи от въззивника, че то е изолирано и недостатъчно за целите на пълното и главно доказване на релевантните за спора факти. Механизмът на ПТП се установява въз основа на събраните по делото доказателства, част от които е и заключението на ВЛ, според което при съществуващите данни по делото е технически възможно уврежданията на процесния автомобил да възникнат по начина, описан в материалите по делото и същите да са в причинна връзка с реализираното ПТП.

Относно довода на въззивника, че в уведомлението-декларация, приложено към ИМ, е налице поправка на датата, то това следва да се прецени съгласно чл.178, ал.2 ГПК и чл.181 ГПК, тъй като се касае за частен документ. Датата следва да се приеме 19.09.2016 г., когато е настъпило застрахователното събитие. Свидетелят К. е отишъл същия ден до „Армеец“, както се установява от показанията му.

Неоснователно се сочи от въззивника, че според свидетеля К. шахтата, в която е попаднал, била „вдлъбната, имало е желязо, което било нагоре“ и е различна от предявения му снимков материал. Свидетелят К. сочи, че шахтата е същата, била е много вдлъбната, сега е асфалтирана.

На следващо място въззивникът сочи, че няма свидетели, които да потвърдят показанията на водача на автомобила К. К., че навлизането в най-дясната част на платното е „спасителна маневра“, с цел да се избегне съприкосновение с друго МПС. С оглед на това, че произшествието е реализирано преди 5 години, ВЛ не може да даде категорично заключение относно местоположението на настъпването на процесното ПТП. То не дава категорично заключение и относно размера на гумите и техническата възможност гумите да са били нископрофилни.

ВЛ е посочило, че при съответния размер на шахтата водачът няма техническа възможност да възприеме нейната дълбочина на достатъчно

разстояние, за да приведе МПС в състояние на покой преди нея. Според ВЛ технически е възможно използването на нископрофилни гуми, но при посочените обстоятелства.

На следващо място във въззивната жалба се сочи, позовавайки се на чл.83 от ЗУТ, че съоръжението на градската канализационна система - решетъчна дъждоприемна шахта е разположена непосредствено до тротоара, че е налице обезопасителен капак - решетка на повърхността на шахтата и същата представлява препятствие по смисъла на чл.20, ал.2 от ЗДвП, като обектът не изисква наличие на сигнализация.

Следва да се приеме, че процесната шахта е част от канализационната система съгласно определението по §1, т.33 от ДР на ЗВ, която съгласно чл.83 от ЗУТ се изгражда по одобрени проекти. Тя е „пътно съоръжение“ по смисъла на §1, т.3 от ДР на ЗП, както е прието от първоинстанционния съд.

Съгласно §1, т.14 от ДР на ЗП „поддържането на пътищата“ е дейност по осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година. От показанията на свидетеля К. се установява, че шахтата тогава е била вдлъбната - самото желязо е било нагоре, а сега е асфалтирана. Именно това състояние на шахтата с оглед на предприетата от водача К. маневра, за да избегне удара с другия насрещно движещ се автомобил, е причината за повредите по управлявания от него автомобил.

На следващо място във въззивната жалба се сочи, че водачът е нарушил разпоредбите на чл.20 от ЗДвП, както и на чл.36, ал.2 от ЗДвП.

Правилно е приетото от първоинстанционния съд въз основа на събраните по делото доказателства, че при тази неравност на пътното платно водачът няма вина за настъпването му.

В тази насока от показанията на свидетеля К. се установява, че се е движел с допустимата скорост - 40 км., не е имал видимост, за да види шахтата, не е имал възможност да спре и да заобиколи.

ВЛ е пояснило, че при скорост от 30-40 км. е необходимо разстояние не по-малко от 25 м. за привеждане на автомобила в състояние на покой, но то би могло да се види при възходяща денивелация, а процесната шахта е с низходяща денивелация.

Следователно не би могло да се приеме, че водачът на процесния

автомобил е допуснал горепосочените нарушение на ЗДвП.

Съгласно чл.410, ал.1 от КЗ застрахователят встъпва до размера на платеното, поради което първоинстанционният съд е приел, че следва да се уважи предявените искиове изцяло.

Въз основа на гореизложеното съдът счита, че не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото следва да бъде потвърдено.

При този изход на процеса следва да бъде осъден въззивникът да заплати на въззиваемия на основание чл.78, ал.8 ГПК разноски по делото за настоящата инстанция в размер на 100 лв.

Водим от горното, Плевенски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1536/24.12.2021 г. по гр.д.№ 20214430104955 по описа за 2021 година на Плевенски районен съд.

Осъжда на основание чл.78, ал.8 ГПК въззивникът Община-Плевен, ЕИК 000413974, да заплати на въззиваемия „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО АРМЕЕЦ“ АД, ЕИК ***, разноски по делото за настоящата инстанция в размер на 100 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____